

Grans cites de la cartellera teatral a Catalunya

Duel de gegants

Josep Maria Pou i Lluís Homar es baten per primera vegada al TNC amb 'Terra de ningú', de Harold Pinter

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Dos vells amics es retroben en una nit d'alcohol que allibera fantasmes i culpes. Són Hirts, escriptor d'èxit (Josep Maria Pou), i Spooner, poeta fracassat (Lluís Homar). El duel està servit: del 17 d'octubre al 24 de novembre a la Sala Petita del TNC.

-¿Per què creuen que Harold Pinter va escollir un fragment d'aquesta obra per al seu funeral?

-Josep Maria Pou: Hi ha una frase meravellosa sobre com ha de ser la nostra relaci3 amb els difunts: «Tractem els morts amb la mateixa tendresa amb què ens agradaria ser tractats nosaltres mateixos ara i aquí, en vida».

-Lluís Homar: I t'è aquest punt d'auto-perd3, d'autoindulgència.

-J. M. P.: Curiosament jo era a Londres veient aquesta obra interpretada per Michael Gambon el dia abans de la mort de Pinter, el 23 de desembre del 2008. Ningú es podia imaginar que pocs dies després Gambon, amic íntim de Pinter, llegiria aquell text davant la seva tomba.

-Han dit que els va costar entendre l'obra. ¿L'entendrà el públic?

-L. H.: Jo al principi no la vaig entendre, però és molt diferent llegir-la que veure-la. La posada en escena la fa diàfana, transparent.

-J. M. P.: I és fascinant. Et deixa emocionat més que emocionat.

-A Hirts se'l menja la culpa...

-J. M. P.: Sí, és un gran triomfador però pateix una tempesta interior; una lluita interna, no està en pau. Tots tenim sentiments de culpa. Només se'n salven els autènticament inconscients que passen per la vida sense adonar-se de res. Només aquests poden viure el que en dic la

felicitat dels infeliços, no se senten responsables de res. Cada un ha de ser capaç d'assumir la seva responsabilitat, de passar comptes o no.

-L. H.: El meu personatge és un il·luminador, capaç d'ajudar a trobar la llum. Sóc un fracassat però un grandíssim coneixedor de l'ànima humana a partir del propi abisme.

-Com cantava Bob Dylan, no hi ha èxit amb el fracàs, però el fracàs no és cap èxit. ¿Què és millor?

-L. H.: Quan em pregunten a què dec el meu èxit, dic que als meus fracassos anteriors. N'he après molt dels abismes.

-J. M. P.: La gran pregunta per al públic és quin dels dos personatges és més triomfador.

-L. H.: Spooner sembla un perdedor, però ¿què és més important, l'interior o l'exterior de la casa?

-J. M. P.: Moltes vegades he viscut un gran èxit professional com si hagués estafat la gent. «¡Déu meu, però si no sabia com fer-ho!». M'he preguntat: «¿Que potser ser actor consisteix a enganyar tothom?».

-L. H.: A tu el que t'agrada és aprendre i et passa com a mi. He après més dels personatges que no m'han acabat de sortir, amb els quals he hagut de lluitar molt, perquè després em serveixen per a altres papers.

-J. M. P.: Ser actor no és un ofici, és una manera d'entendre la vida.

«M'he convertit en una persona millor gràcies als personatges per on he passat», diu Pou

-Com a homes d'èxit, ¿els ha remogut l'obra?

-J. M. P.: Molt. Tots els personatges et deixen empremta; ens transformem i creiem amb ells. M'he convertit en una persona millor, millor fins i tot que en la meua faceta com a actor, gràcies als personatges pels quals he passat. I quan acabi aquesta obra seré una altra persona.

-L. H.: Aix3 està molt bé. Sóc dels que creuen que al darrere dels bons actors hi ha d'haver bones persones i no grandíssims cabrons.

-J. M. P.: ¿Què prefereixes, un bon actor fill de puta o al revés?

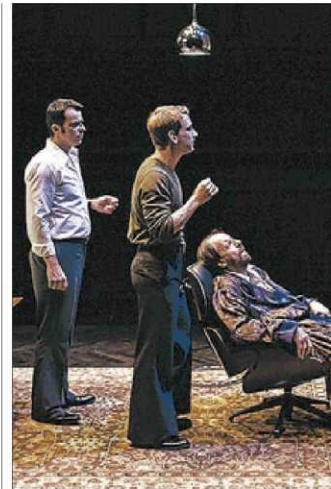
-L. H.: El talent superlatiu si no va acompanyat per unes qualitats humanes no m'interessa.

-J. M. P.: Un exemple d'aix3 és Klaus Kinski, amb qui vaig treballar a *El cavaller del drag3n*. Vaig veure com clavava cops de puny al cap de producci3 i com es petava de riure del mal anglès dels actors espanyols. Werner Herzog va fer un documental sobre com n'era de fill de puta.

-Per3 el va triar per als seu films.

-L. H.: Era un boig meravellos.

-¿De l'abisme on vivim en sortirem aviat?

EL DIRECTOR

ELENC DE LUXE PER A ALBERTÍ

• *Terra de ningú*, escrita per Harold Pinter el 1974, s'estrenarà per primera vegada a Espanya sota la direcci3 de Xavier Albertí, que, a més de Lluís Homar i Josep Maria Pou, ha comptat amb David Selvas i Ramon Pujol en els papers de servents de l'acabat Hirts. «L'obra parla de com l'èxit sense pau amb un mateix no té sentit. Els falsos èxits ens destrueixen», va declarar un emocionat Albertí. Pel director artístic del TNC, el text també és «un al·legat màgic per la funci3 del llenguatge i la paraula, únics elements capaços de capturar l'ànima humana i possibilitar la nostra salvaci3».

• Albertí va recordar que Harold Pinter (Nobel de literatura del 2005) va escriure la peça el 1975, quan es trobava en una «profunda crisi personal» amb el seu primer matrimoni a punt de naufragar. Així mateix va apuntar la influència de T. S. Eliot en aquesta obra mestra recordant els paral·lelismes amb *L'honorable home d'estat*, *La terra eixorca* i la reescriptura de la *Divina Comèdia* que va firmar Eliot.

• Pou va explicar que feia tres dècades que perseguia aquesta obra, molt habitual als escenaris britànics. «Quan la vaig veure per primera vegada va ser com si baixés l'Esperit Sant i em toqués amb la mà. Sempre vaig voler interpretar-la i per fi ha arribat l'hora».

• Després de Barcelona, el muntatge es representarà a El Matadero de Madrid en la seva versió en castellà, i també farà una gira.

Josep Maria Pou, divendres passat.

MAY / ZIRCUS (TNC)

ASSAJANT ▶ Una escena de 'Terra de ningú', al TNC, amb Pou assegut i Homar, a la dreta.

-L. H.: Aquest país no mereix aquests polítics. No hi ha llum al final del túnel però ens enreden. Hem d'acceptar la realitat, no autoenganyar-nos.

-J. M. P.: La gran desgràcia d'aquest país és que en aquesta crisi global hem tingut la mala sort de coincidir amb uns governants ineptes. Amb uns altres seria diferent. Només un cínic pot dir que estan pujant els salaris. El poble s'adona que no és una situació circumstancial, que és un canvi de model de societat. Ells també ho saben però estan lluitant pel vot. El que cal fer és convence'ns que aquesta és la situació real, així s'acabarà aquest terrible neguit que sentim davant del futur. I a partir d'aquí, canviar les estructures.

-Tornem al començament. ¿Han pensat cap text per al seu funeral?

-L. H.: No, no.

-J. M. P.: Ni m'he parat a pensar-ho. Tinc molt mala relació amb la mort. Jo no vull morir-me. Això ho tinc claríssim. ≡

Lluís Homar, al TNC.